

Bundgarnslænkernes rette Anbringelse benyttede og nødvendige Landmærker — Meed — er vanskelige at finde, en Del er endogsaa helt borte.

Af det Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark, som blev Resultatet af den ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 31. Maj 1873 nedsatte Fiskerikommissions Arbejde, fremgaar det ogsaa, at Bestemmelserne om Bundgarnssætterne alene tager Sigte paa de saakaldte matrikulerede Vande, jfr. Forslagets § 27. Ved det i Rigsdagssamlingen 1876—77 fremsatte Lovforslag, og ligeledes i de senere i Firserne fremsatte Lovforslag, er Bestemmelserne gaaet over til at skulle finde Anvendelse for Bundgarnsfiskeri *overalt paa Limfjorden*. Det maa imidlertid antages, at Fiskeriet allerede paa dette Tidspunkt havde udviklet sig i den Retning, at der i alt Fald uden for de matrikulerede Vande kun anvendtes den mere enkle Besætningsmaade, hvor Garnene udsættes enkeltvis eller flere i samme fortløbende Række ud efter (Lænker) — d. v. s. den ved Lovens almindelige Bestemmelser hjemlede og overalt i Landet benyttede Maade for Udsættelse af Bundgarn — og da Bestemmelserne endelig ved Fiskeriloven af 5. April 1888 blev ophøjede til Lov, lod det sig formentlig slet ikke gøre at indordne Bundgarnsfiskeriet under de derved paabudte snævrere Grænser. Navnlig i Fjordens mellemste og vestlige Del passede de tilladte korte Radlængder ikke, eller de var de fleste Steder uhensigtsmæssige for Fiskeriet, ligesom de andre tilladte Besætningsmaader var lidet praktisk anvendelige. Sikkert er det i alt Fald, at man i Løbet af det sidste halvt Hundrede Aar er gaaet helt bort fra disse Besætningsmaader, og det vil vistnok være vanskeligt nu at finde nogen Fisker, som har noget virkeligt Kendskab til disse.

Bundgarnsfiskeriet paa Limfjorden har saaledes i en meget lang Aarrække praktisk taget været udøvet efter de i Lovgivningen almindelig fastsatte Regler, der nærmest falder sammen med den i den nugældende Lovs § 25 under a. angivne Besætningsmaade. Udvalget har derfor ikke næret Betænkelse ved at foreslaa de særlige Bundgarnsbestemmelser for Limfjorden ophævede i al Almindelighed, men maa endog anse dette for nødvendigt. Der kan imidlertid til Ejendomsretten over de matrikulerede Stader knytte sig visse i Forbindelse med de ældre Besætningsmaader staaende Rettigheder — f. Eks. i Henseende til Garnenes Længde — over hvilke det ikke er muligt i Enkelthederne at tilvejebringe noget Overblik, medmindre der foranstalttes iværksat en indgaaende Undersøgelse af disse Forhold, en Undersøgelse, der ikke med tilstrækkelig Nøjagtighed vil kunne foretages uden Indkaldelse med præklusiv Virkning af Rettighederne, hvortil der vil kræves Lovhjemmel. Udvalget har derfor forment at maatte foreslaa Bestemmelser optagne i Loven, hvorved der tilsikres Ejerne af saadanne Stader deres lovlig erhvervede Rettigheder, hvilket formenes at være opnaaet ved den Forslagets §§ 31, 32, 35 og 39 givne Affattelse. Den i §§ 32 og 39 foreslaaede Tidsgrænse, 1. Januar 1858, findes ogsaa anvendt i den nugældende Lovs § 36 samt i § 34 i Loven af 1888, jfr. Lov af 29. December 1857 § 25 Litra b, og angaar i Virkeligheden de samme Ejendomsrettigheder som ovenfor nævnt, omend der ved den paagældende Bestemmelse i disse Love i sin Tid særlig er taget Sigte paa Ordning af Forholdet imellem Aalefiskeriet og Sildebundgarnsfiskeriet i de matrikulerede Vande. Ved at benytte denne Tidsgrænse tør det i hvert Tilfælde anses for sikkert, at berettigede Ejendomsrettigheder ikke kan krænkes ved Gennemførelsen af de foreslaaede Bestemmelser.

Paa *Ferskvandsfiskeriets* særlige Omraade er der i Realiteten ikke foreslaaet væsentlige eller indgribende Ændringer i den bestaaende Lovgivning. I Formen har